

מי אחראי למותו

של החייל דוד גבאי?

חייל צה"ל דוד גבאי נהרג ליד הכפר בריח בלבנון.

לפי הודעת דובר צה"ל הוא נהרג מכדור תועה, בעת חילופי אש בין דרוזים ואנשי-פלאנגות.

חייל תועה, במלחמה תועה.

הוא לא ידע לשם מה הוא נמצא שם, ומה לו במלחמה לא לו.

הוא היה קורבן מיותר לחלור-טין.

איש לא יתן את הדין על כך.

גלי הונדוראס

האם טס אריאל שרון

להונדוראס כדי לזמור

שם שיטות חדשות

של שירותיו?

ראשי ישראל מגלים עניין גובר והולך במדינות אמריקה הלטינית, שבהן שולטים מישטרים של "חונ" סה" בספרדית, "חונטה" היא מוער זה, ההכונה היא למועצה של קצינים, התופסים את השלטון המקומי מים במדינה מישטר צבאי, בעזרת רצח, עינויים, "העלמות" ודיכוי טוטאלי של כל אופוזיציה.

חונטה כאל שולטת בהונדוראס, שאליה עלה לרגל שרה-ביטחון אריאל שרון, בלוויית אשתו, חונטות כאלה שולטות בארגנטינה ובאורוגוואי, שאליהן עומד השלטון להעביר שרה-חוק יצחק שמיר (ראה עמוד 10), אחרי שחזר מביקור אצל הרורן של זאיר.

המטרה הגלויה של הביקורים היא למכור נשק לכל דורש — וככל שמישטר הוא מזהם יותר, כן הוא זקוק יותר לנשק ישראלי. כי מישטר שווא בזוי בעיני העולם מקשה בהשגת נשק מספקים הגונים יותר, ואילו ישראל המנוהדת אינה בוררת לה את לקוחותיה, ולא איכפת לה למה נגד מי משמש הנשק.

רפובליקות בנות, ציניקאים טענו השבוע כי יש לביקורים אלה מטרה שניה: ללמוד כיצד פועל מישטר של חונטה, כדי להסיק לקחים גם לגבי ישראל.

היו להערכה צינית זו כמה תימור-כין. בין השאר:

● לפני שבוע התגלה כי ה-רמטכ"ל של צה"ל וראש אמ"ן אי-נס משתתפים רק באורח קבוע ב-

ישיבותיה של הממשלה הנבחרת, אלא גם לוקחים חלק פעיל בכל הדיונים הפוליטיים, מטיפים לדי-עותיהם, חולקים על דעות של שרים ובכ"ל, מרגישים בבית" (העולם הזה 2361).

● השבוע נדהמו עובדי התחנה גלי צה"ל להיווכח כי ידידותו הי-אישית של הרמטכ"ל ענדה פאר, שהוצנחה על ראשם לתפקיד מס' 2 בתחנה, "תווילה", פאר, שעליה הכריזו עובדי-התחנה חרם רישמי, זכתה בדרגת סגן-אלוף, אחרי ש-ה"מפקד" החדש של התחנה, רון בן-ישי, איש-אמונו של שר הביטחון, התמנה כאלוף-משנה, כך מנסה הרמטכ"ל לא רק להדק את שליטתו בתחנה, שהייתה עד כה תחנה עצמאית-למעשה ואורחית ל-כל דבר, אלא גם לשבור את ה-חרם שהוטל על בת-חסותו (העולם הזה 2360). התחנה הפכה עתה בור-רג במכונת-תעמולה צבאית-אידאור-לוגית, כמו תחנות-השידור בשאר רפובליקות-הבנות.

● גם בשבועון השידור לצה"ל, במחנה החלה מהפכה פוליטית. במחנה מחולק על חשבון המדינה לחיילים, וכמעט באופן אוטומטי גם לקציני-המילואים. הוא לא עסק מעולם בפוליטיקה, השבוע, לראשונה, הופיע בראש הגליון מאמר ראשי פוליטי-אידאולוגי, בחתימת העורך, המשקף נאמנה את דעתו האידאולוגית של הרמטכ"ל, תוכי-נו: התקפה על חיילים בעלי-מצ-פון, המסרבים לשרת בלבנון או ב-גדה, המסקנה: הצו הדמוקרטי הי-עליון הוא ציות עיוור לפקודה — תיזה שיש לה חסידים רבים באמ-ריקה הלטינית.

כל אלה הם צעדים קטנים, אבל הכיוון הוא ברור לגמרי, הוא מוביל אל אותו היעד שאליו טס אריאל שרון: הונדוראס.

ציונות

למה? ככה!

לתנועה הציונית נותרה

רק פונקציה אחת:

לחקק את כספם של

יהודים תמימים בין

המיפגדות והעסקנים.

מה יש להשיב על שאלותיו של אדם, השואל למה רוצה ישראל לספח את השטחים הכבושים? ל-שרה-חוק הישראלי, יצחק שמיר, היתה לכך השבוע תשובה ניצח-חת: "ככה!"

בכל ימות השנה מתנהל הווי-כוח הפוליטי בישראל ברמה ירו-

דה, אך כאשר מתכנס קונגרס צירי-גי, יורד הוויכוח לרמה אינפנטי-לית. רמת דבריהם של יצחק שמיר, דוד לוי ואחרים השבוע היתה מע-ליבה ילד בן 10, בעל מנת-מישכל ממוצעת.

הסיבה לכך נעוצה ברמתם של ה"צירים" לקונגרסים — חבורה של עסקנים מכל העולם, שאינם מייצ-גים איש, הרואים בתנועה הציונית בעיקר סוכנות לנסיעות-חינם על-חשבון יהודים תמימים.

חלוקת השלל. מאז קום המ-דינה, התנועה התנועה הציונית לחלוטין, אין לה שום פונקציה ממשית, בשטח ה"ציוני" בה"ה הי-דיעה — העליה לישראל — נכש-לה התנועה לגמרי, בכל רחבי ה-גולה תופסים עתה יורדים-מישראל מקום בולט, הציונים אינם עו-רים, והעולים המעטים אינם ציר-נים.

ישראל דורשת מיהודי העולם שני דברים, ואת שניהם אין הציונים מסוגלים לספק: כסף ולחץ פולי-טי. שתי הפונקציות מתמלאות על-ידי גופים ואיגודים שאין להם שום שייכות לתנועה הציונית, אלה הם אנשי-מיקצוע, הממונים על-ידי קומיסארים ישראליים, הבונים לעסקנים הציוניים.

לעומת זאת, יש לתנועה הציר-נית תפקיד חשוב: היא מהווה מערכת-צינורות להעברת הכספים של העם היהודי למיפגדות-המימסד בישראל, בדרכי-סתר שונות, היא גם מממנת את ההתנחלות בשטחים

הכבושים, שוב בדרכי-סתר, מכיוון שהחוק האמריקאי אוסר על השיר-מוש בכספים — שתורמיהם זוכים בניכוי ממס-ההכנסה האמריקאי ל-מטרות אלה.

תפקיד מישני: אספקת גזבים, טיולים-חינם, אירוח ביד רחבה ו-שאר הנאות-החיים לעסקנים, על-פי מפתח המבוסס על העיקרון של "שמור לי ואשמור לך".

כ"ף, כיסאות וכסף. מעבר לזה אין לתנועה הציונית מצע או דרך, איש אינו יודע מה זאת "ציונות" ברבע האחרון של המאה ה-20, ו-במה היא חורגת מסתם וזיקה ל-ישראל ולביטחונה, שכמעט כל הי-יהודים בעולם שותפים לה. העס-קנים הציוניים עצמם התייאשו זה מכבר מלחפש תשובה לשאלת הי-משמעות האקטואלית של הציונות, והוויכוח על כך נאלם וגעלם מזמן, לעסקנים די בכ"ף, בכיסאות וב-כסף.

לקראת הקונגרס ה-30 לא ניסה איש לעורר ויכוח רעיוני, היו מא-בקים סוערים על כיסאות התבות, היו זיופים בבחירות במקום שהיו בחירות, וברוב המקומות לא היו בחירות בכלל, אך לא היה שום ויכוח על מצע רעיוני או פוליטי, או על עניין מהותי כלשהו.

למה? כתשובתו בת-האלמוות של יצחק שמיר, האיש המבקש לרשת את מ-קומו של מנחם בגין: ככה!

תעופה

סוף לא ברור

עובדי "אד עז" הובדו

למכרות, כשהם

משותקים לחלוטין.

עתודת השוטרים שהתמקמה ב-אכסניית-הנוער בצפון תל-אביב המתינה בדריכות למתדורת מבט. עשרות השוטרים, שהוצאו מקורס בצפון הארץ כדי לפזר את הפגנות עובדי אל-על בגוש דן, חיפשו מקום טוב מול המסך הקטן. כאשר דיווחו על הפיזור האלים של הפגנת עוב-די אל על מול ביתו של יושב-ראש מועצת-המנהלים של החברה, נחמן פרל, בהרצליה — גדלה השימחה. "הנה אני מריץ!" צרח שוטר אחד. "הנה אני גורר את האשכנזי הזה!" קרא אחר. "אוף, איזה מכות הכנסנו להם!" נשמעו קולות מקצה החרד.

רחוק מזהירות סביר. ערב פירוקה הרשמי של חברת התעופה הלאומית, הצליח המימסד לשחק כמעט לחלוטין את עובדי החברה. בתחילת השבוע שעבר היה נד-מה שעובדי אל-על ימנעו את פירוק החברה — או בדרך מישפטית או בכוח. כפי שהם יודעים להפתיע

עובד "אד עז" נגרר על-ידי שוטרים לניירת מלכות

חמיד, הם הגיעו לביתו של פרל בהרצליה. מישטרת תל-אביב, ש-הוועקה למקום פיורה את המפגי-נים לטענתה בכוח סביר, ואף עצי-רה חלק מהם. הצילומים בטלוויזיה, כמו תמונות שצילמו עובדי-החברה שהיו במקום, הראו על שימוש הי-רחוק מלהיות סביר בעת הפיזור, הקריאות שהעובדים השמיעו דמו לקריאות-קרב מחודשות של מקופ-חיס, שיגרפו אחרים את כל הי-משק: "בדם ואש נפתח את אל על", "ישראל יפה, הליכוד דרס אותה", "בגין התפטר, לא רוצים אותך יותר", ו-נבון לשלטון. מס-תבר שהיתה זו אשליה. המשק לא זועזע.

ביום השלישי לפני שבוע, עד שעות-הצהריים, היה נדמה שהעוב-דים יוצאים למערכה גלויה. באותו בוקר הם יצאו להפגין מול בית-המעצר באבוביכר, לשם הובאו כמה מחבריהם שנעצרו ערב קודם לכן בהרצליה. אחרי שפוזרו, הם הגיעו למישרדיו של פרל ברמת-גן, כאן הם כבר פוזרו בכוח גדול מהסביר.

עובד החברה, אורי הרץ, היה ב-רמת-גן בעת הפיזור והוא סיפר אחר-כך: "נסעתי לבית-אמריקה ל-צילם שקיעה, כששמעתי על הפגנת העובדים מיהרתי לרמת-גן. כשראי-תי מה קורה שם, שלפתי מייד את המצלמה וצילמתי את הפיזור. הם חשבו שאני צלם-עיתונות ולא הפ-ריעו לי בעבודתי".

חברו לעבודה תומס קנטור צילם שוטרים מכים ונוהגים באלימות יתר בפיזור ליד ביתו של פרל. העובדים היו המומים. האופן הי-גס שבו נהגה בהם המליטרה גרם תסיסה רבה. היתה ברור ל-דובר-ההודיעים, גבי זלצמן, כמו לשאר משתתפי ההפגנות שחלקם אף נפצעו, כי לא במיקרה הוחלט לנהוג בהם ביד קשה.

העובדים, שלא יכלו לעכל את התנהגות לובשי המדים, החליטו ל-הגיש תלונות נגד השוטרים המ-כים, על-פי התמונות שהם צילמו. הם הבטיחו לזעזע את כל הארץ ב-סיפוריהם על התנהגות המישטרה ולשלוח תלונות שלהן מצורפים צי-לומים לכל חברי הממשלה. בסוף השבוע כבר שכח זאת הציבור.

אך בשלב ההוא היה ברור שער-בדי אל על נוצח. ביום החמישי שעבר הם ערכו הפגנה ברישון מול מצודת זאב בתל-אביב, כאשר התקבלה תשובה שלילית ממישטרת נמלי-התעופה על בקשתם לערוך הפגנה בשטח החברה, ביום ראשון שעבר, נותרו מישטרות השוטרים שהקיפו את נמלי-התעופה חסרי-עבודה. העובדים לא באו להפגין ללא רישיון.

עובדי אל על ניסו, מלבד רצונם (המשך בעמוד 6)

צ'יק

חלק זעיר